

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 21 november 2011 in zaak nr. 11/21892 in het
geding tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 13 september 2010 heeft de minister van Justitie een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 10 juni 2011 heeft de minister voor Immigratie en Asiel, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 21 november 2011 heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie) hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepsschrift is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2. In de enige grief betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij, hoewel de medische situatie van de vreemdeling zodanig is dat het uitblijven van medische behandeling volgens het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 3 juli 2010 zal leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn, bij de beoordeling of de vreemdeling kan worden vrijgesteld van het vereiste te beschikken over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) ten onrechte geen inzicht heeft verschaft over de vraag of de vreemdeling na uitzetting de voor hem noodzakelijk medische behandeling kan verkrijgen. Door aldus te overwegen heeft de rechtbank volgens de staatssecretaris niet onderkend dat door toedoen van de vreemdeling niet kan worden vastgesteld welk land zijn land van herkomst is en diens gevolge evenmin kan worden vastgesteld of in zijn land van herkomst de voor hem noodzakelijke medische behandeling kan worden verkregen. Nu hij zich ervan heeft vergewist dat de vreemdeling in staat is om te reizen en de vreemdeling voorts niet heeft aangetoond dat er wegens het ontbreken van behandelmogelijkheden een medische noodsituatie zal ontstaan, heeft de rechtbank ten onrechte overwogen dat hij zich zonder nadere motivering ter zake niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat geen aanleiding bestaat om toepassing te geven aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) en artikel 3.71, vierde lid,

van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) en de aanvraag van de vreemdeling derhalve wegens het ontbreken van een geldige mvv kon worden afgewezen, aldus de staatssecretaris.

2.1. Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv, die overeenkomt met het verblijfsdoel waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd (hierna: het mvv-vereiste).

Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, niet afgewezen wegens het ontbreken van een geldige mvv, indien het een vreemdeling betreft voor wie het, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vb 2000 wordt de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien de vreemdeling niet beschikt over een geldige mvv.

Ingevolge het vierde lid kan de staatssecretaris het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.

Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, beoordeelt de staatssecretaris voor de in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 neergelegde vrijstelling of een vreemdeling, al dan niet onder voorwaarden, in staat is om te reizen. Voor de procedurele aspecten wordt in dit kader verwezen naar paragraaf B8/3 van de Vc 2000. Voorts is in deze paragraaf vermeld dat in ieder geval geen grond bestaat voor vrijstelling van het mvv-vereiste krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, indien betrokkene stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer naar het land van herkomst - teneinde een mvv te verkrijgen - in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat er een medische noodsituatie is.

Volgens paragraaf B8/3.2, voor zover thans van belang, legt de vreemdeling ingevolge artikel 3.102 van het Vb 2000 onder andere aanvullende gegevens en bescheiden omtrent zijn identiteit en nationaliteit over, indien hij niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding. De Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: de IND) vraagt bij de medisch adviseur met het oog op artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, en artikel 64 van de Vw 2000 slechts een gedeeltelijk advies op, indien de vreemdeling zijn identiteit en nationaliteit onvoldoende aantoonst. In dat geval stelt de IND de medisch adviseur slechts de vraag of de vreemdeling kan reizen en of er een medische noodsituatie ontstaat. De IND vraagt de medisch adviseur niet om de vraag te beantwoorden of medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Indien de identiteit en nationaliteit van de vreemdeling in onvoldoende mate zijn komen vast te staan, is de conclusie gerechtvaardigd dat niet is gebleken van een medische behandeling waaraan de betrokken vreemdeling verblijfsrechten zou kunnen ontlenen, aldus de Vc 2000.

2.2. De staatssecretaris heeft aan het besluit van 10 juni 2011, waarbij het besluit van 13 september 2010 is gehandhaafd, ten grondslag gelegd dat door toedoen van de vreemdeling niet kan worden vastgesteld welk land zijn land van herkomst is en diens gevolg evenmin kan worden vastgesteld of in zijn land van herkomst de voor hem noodzakelijke medische behandeling kan worden verkregen. Voorts heeft de staatssecretaris zich op het standpunt gesteld dat hij overeenkomstig paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000 het BMA slechts om gedeeltelijk advies heeft gevraagd; hij heeft geen advies gevraagd over de vraag of medische behandeling mogelijk is in het land van herkomst. Uit het advies van het BMA van 3 juli 2010 blijkt dat de vreemdeling onder bepaalde voorwaarden kan reizen. De omstandigheid dat geen specifieke informatie kan worden ingewonnen over de mogelijkheden van medische overdracht naar en de behandelmogelijkheden in zijn land van herkomst dient voor rekening en risico van de vreemdeling te komen, nu hij zijn identiteit, nationaliteit en herkomst niet heeft aangetoond, aldus de staatssecretaris.

2.3. De Afdeling begrijpt de aangevallen uitspraak aldus dat de staatssecretaris zich volgens de rechtbank in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet beschikt over een geldig document voor grensoverschrijding, bedoeld in artikel 16, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, en dat artikel 3.72 van het Vb 2000, zoals uitgewerkt in paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000, niet op de vreemdeling van toepassing is. Nu de vreemdeling geen hoger beroep heeft ingesteld, staat dit oordeel in rechte vast.

2.4. De rechtbank heeft niet onderkend dat, zoals volgt uit de uitspraak van de Afdeling van 29 december 2011 in zaak nr. 201012478/1/V1 (www.raadvanstate.nl), de staatssecretaris onder de hiervoor weergegeven omstandigheden bij de beoordeling of de vreemdeling krachtens artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 van het mvv-vereiste moet worden vrijgesteld niet ten onrechte heeft daargelaten of de vreemdeling na uitzetting de voor hem noodzakelijk medische behandeling kan verkrijgen en zich niet ten onrechte heeft beperkt tot beantwoording van de vraag of de vreemdeling, al dan niet onder voorwaarden, in staat is om te reizen. Voorts heeft de staatssecretaris bij de beoordeling of de vreemdeling krachtens artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 van dat vereiste kan worden vrijgesteld evenmin ten onrechte voormelde vraag naar de beschikbaarheid van medische behandeling daargelaten en heeft hij zich niet ten onrechte beperkt tot de beantwoording van de vraag of de vreemdeling heeft aangetoond dat er een medische noodsituatie is. De rechtbank heeft derhalve ten onrechte overwogen dat de staatssecretaris in het besluit van 10 juni 2011, waarbij het besluit van 13 september 2010 is gehandhaafd, onvoldoende heeft gemotiveerd dat geen aanleiding bestaat om toepassing te geven aan artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 en artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 en dat de aanvraag van de vreemdeling wegens het ontbreken van een geldige mvv kon worden afgewezen.

Het vorenstaande laat overigens onverlet dat, mocht de staatssecretaris te zijner tijd niettemin tot uitzetting van de vreemdeling naar

het door deze gestelde land van herkomst overgaan, de vreemdeling daartegen ingevolge artikel 72, derde lid, van de Vw 2000 bezwaar kan maken.

De grief slaagt.

3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 10 juni 2011 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop na hetgeen hiervoor is overwogen nog moet worden beslist.

4. De vreemdeling heeft betoogd dat zich in zijn geval de situatie voordoet, bedoeld in de arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 2 mei 1997 in de zaak St. Kitts, nr. 146/1996/767/964, (RV 1997, 70) en van 6 februari 2001 in de zaak Bensaid, nr. 44599/98, (JV 2001/103) en dat zijn uitzetting derhalve in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

4.1. Volgens voormelde door de vreemdeling genoemde arresten en het arrest van het EHRM van 27 mei 2008 in de zaak N. tegen het Verenigd Koninkrijk, nr. 26565/05, (JV 2008/266) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, tot schending van artikel 3 van het EVRM leiden. Van uitzonderlijke omstandigheden kan volgens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium lijdt.

4.2. Daargelaten of de vreemdeling heeft aangetoond dat de ziekte waaraan hij lijdt zich thans in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium bevindt, kan zijn betoog dat zijn uitzetting in strijd is met artikel 3 van het EVRM niet slagen, reeds omdat door zijn toedoen niet kan worden vastgesteld welk land zijn land van herkomst is en dientengevolge evenmin kan worden vastgesteld of in zijn land van herkomst medische voorzieningen en sociale opvang voorhanden zijn.

De beroepsgrond faalt.

5. Het beroep is ongegrond.

6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 21 november 2011 in zaak nr. 11/21892;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. C.J.M. Schuyt en mr. E. Steendijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M. Klinkers, ambtenaar van staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

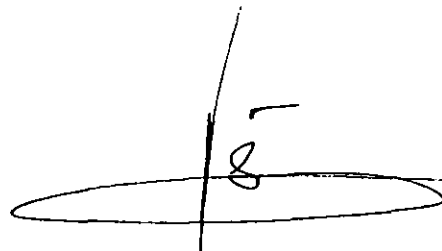
w.g. Klinkers
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 december 2012

549.

Verzonden: 19 december 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser